

die letterlijk al in de sneeuw stond te bloeien met lange kransen van kleine roze bloemen.

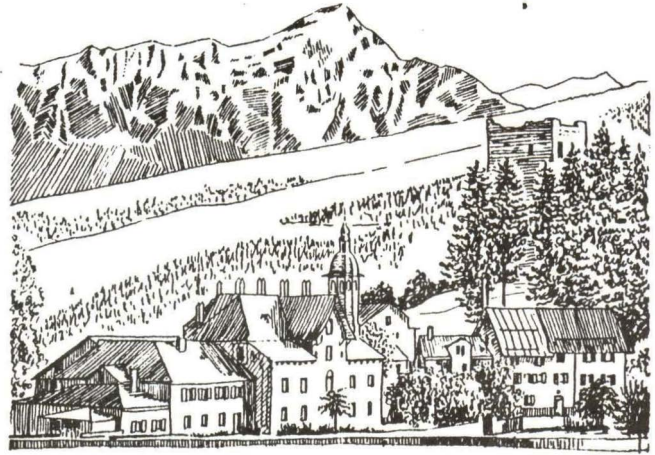
Het voorjaar was al duidelijk verder dan in Nederland, maar je zit hier al bijna 1000 km. zuidelijker. Toch werden we 's morgens nog eens overvallen door een fikse sneeuwbuï, die in korte tijd het landschap een geheel ander aanzien gaf. De sneeuw zelf verdween weer na enkele uren, waarna het voorjaar weer rustig verder ging.

Wat de vogels betreft hebben we een aantal leuke soorten gezien, die voor dit gebied karakteristiek zijn, zoals de Kruisbek, de Notekraker, de Beflijster, de Citroensijs en de Goudvink. Op wat grotere hoogte zaten grote groepen Alpenkauwen, gitzwarte vogels met dunne helgele snavels. Nog even hoger kwamen we twee Alpenkraaien tegen, die in tegenstelling tot de Alpenkauwen felrode snavels hebben. Daarnaast kwamen we ook verschillende oude bekenden tegen zoals de Grote Bonte Specht, de Kuifmees, de Boerenzwaluw en Boomklever en nog vele anderen. Voor een aantal soorten, die hier normaal ook voorkomen, was het duidelijk nog iets te vroeg. Nog even werden we verrast door de Europese Kanarie, die ons op diverse plaatsen vanuit de rijkbloeiende fruitbomen toezong.

Thusis, net even gelegen onder de zeer oude bisschopsstad Chur, vormt een goede uitvalsbasis voor enkele leuke uitstapjes. Zo bezochten we het kleine vorstendom Liechtenstein, het exclusieve toeristenoord St. Moritz en enkele gedeelten van het Italiaans sprekende gedeelte van Zwitserland, n.l. het kanton Ticino. Zo bood de binnenstad van Bellinzona met z'n zuidelijke charme een alleraardigste indruk. Ook het meer van Lugano en het Comomeer liggen er bij wijze van spreken onder handbereik.

Via de tunnel van San Bernardino is het nog geen 1,5 uur rijden van Thusis. Vooral liefhebbers van mooie tuinen kunnen er hun hart ophalen. Het was daar een compleet andere wereld en je waande je al een beetje in de tropen. Zo stonden overal rijzige Cameliabomen te bloeien, veelal getooid met grote roze gevulde bloemen. Zelf heb ik er twee in mijn kamer als kamerplant, maar deze

kunnen ook zekere niet tippen aan die bloeiende reuzen daar. Op sommige plekken begonnen de bananenbomen al te bloeien. Hoge palmen en Parasoldennen, vergezeld van een aangename temperatuur rond 25 graden, maken het vakantiegevoel compleet. Bijzonder waren tot slot de vele Zwarte Wouwen, die we vooral over

Thusis

het Comomeer nabij Menaggio zagen rondvliegen.

In zo'n weekje rond Pasen kun je heel wat zien en tegenkomen, ruimschoots genoeg voor een hele Strandloper. Ik wil nog echter één tocht vermelden n.l. de tocht naar boven langs het bergrieviertje de Nolla. Dit rivierviertje stroomt uiteindelijk in onze vertrouwde Rijn uit. We vonden er verschillende opvallende stenen, die voor een deel bezet waren met pyrietkristallen. Tussentijds ontmoetten we enkele Reeën en zelfs een koppel Gemzen. Maar nu houd ik echt op. U moet er zelf maar eens in het vroege voorjaar gaan kijken. U zult merken dat ik niets teveel heb gezegd.

Geen golfers in de Polder Hoogeweg

W. Baalbergen

Van verschillende zijden wordt de laatste tijd gezinspeeld op uitbreiding van de golfbaan bij de Noordwijkerhoek. Daarbij denkt men aan het overschrijden van de Katwijkse Watering, de Polder Hoogeweg in. Er liggen daar nog wat graslanden waar men kennelijk het oog op heeft laten vallen.

Een paar jaar geleden is de politiek vrijwel eensluidend tot de conclusie gekomen dat de Polder Hoogeweg zo belangrijk is, dat deze open en

groen moet blijven. Rijnsburg mag er geen kassen bouwen, geen uitbreiding van het industrieterrein van Katwijk de polder in. Wij voegen daar aan toe:

Geen golfbaan in de Polder Hoogeweg.

Al het geklets dat een golfbaan zo goed is voor de natuur kan naar het rijk der fabelen worden verwezen. In trouw stond laatst een stukje van Guus van Duin over golfbanen. Hij slaat de spijker op de kop. Lees en oordeel zelf.

GOLFBAAN

Ik golf. Gemiddeld één keer per jaar. En dermate slecht, dat ik niet eens in staat ben mijn handicap in een getal uit te drukken. Mijn beste prestatie is een hole in two; bij de eerste slag belandde de bal tegen de *green* aan, bij de tweede putte ik hem – pats – het gaatje in.

Ik ga ook wel eens de natuur in. Daar zoek ik in Nederland nooit een golfbaan voor uit. Want die zijn óf kaalgeschoren en van ieder leven ontdaan. Andere zijn misschien wat mooier, maar ontoegankelijk voor het publiek. Wat ze echter nooit zijn, is een dierenparadijs. Het houdt op met tamme wilde eenden, met konijnen en fazanten. Dat golfclubbestuursleden het dan al snel over natuur hebben, komt doordat dat de enige diersoorten zijn die ze tegenkomen bij die andere o zo natuurlijke hobby van ze, de jacht. Maar golfbanen natuurgebieden, nou nee. Dat lijkt een beetje op het tot reservaat uitroepen van de plaatselijke vuilnisbelt, omdat het er sterft van de ratten.

Is er nou echt iets tegen de aanleg van een golfbaan? Nee, natuurlijk niet. Althans niet wanneer hij op een waardeloos stuk grond komt, waar de natuurwaarde ook nog eens gering is. Wèl daarentegen als hij wordt aangelegd op een plaats waar niet, of minder goed vervangbare natuur aanwezig is. Dan hebben ontwikkelaars en natuurbeschermers de plicht te zoeken naar een minder kwetsbaar terrein. Het mooiste lijkt het mij het accent te leggen op de natuur en het golf ondergeschikt te maken. Veel bomen, mooie slikken, misschien zelfs een kiezelstrandje met broedende sterns. Denk eens aan de mogelijkheid om per ongeluk een visdief uit de lucht te meppen („Sorry old chap”), zoals Eddy Treytel ooit een kokmeeuw doodschoot bij een uittrap.

Enfin, zo natuurlijk als de golfbaan van Falsterbo, het uiterste puntje van Zuidwest-Zweden zal het hier nooit worden. In het najaar trekken daar miljoenen vogels door, over een kilometers lange baan vol poelen, duinen en struiken, gadeslagen door honderden vogelliefhebbers en tientallen golfers. Maar het meest natuurlijke golf zag ik ooit op Unst, het noordelijkste van de Shetland-eilanden. Nergens een golfbaan te bekennen, geen *green*, geen *hole*, alleen maar lage, ruige vegetatie. Daar doemde plots een Schot uit de nevelen op, moederziel alleen, op een tas vol golfclubs na.

„Morning sir.”

„Morning sir.”

Hij legde een balletje neer, staarde schattend voor zich uit, en sloeg het ding bedreven weg. Ver weg, de natuur in.

Guus van Duin